

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 9810

гр. София, 16.12.2019 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 56 състав,
в закрито заседание на 16.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ситнилска

като разгледа дело номер **11260** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по исковата молба на З. А. В. от [населено място] срещу Националната агенция за приходи (НАП). Предявен е осъдителен иск за присъждане на обезщетение в размер на 1000 лева за претърпени неимуществени вреди от неизпълнение от страна на НАП в достатъчна степен на задължението ѝ по чл. 59, ал. 1 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД) и чл.24 и чл.32 от Общия регламент относно защитата на личните данни (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета (GDPR). В исковата молба са изложени съображения за това, че в следствие на неправомерно изтичане на лични данни от базата данни на НАП, сред които и такива на ищеца, за него възникнали и той претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в притеснения, страх и опасения за възможна злоупотреба с личните му данни, станали достъпни вследствие т.нар. „хакерска атака“, при която от електронните масиви на НАП неправомерно е била изтеглена информация в голям обем, съдържаща множество лични данни на български граждани, съобщение, за която е било публикувано от медиите на 15.07.2019 г. Правното основание на предявения иск, посочено в исковата молба, е чл. 39, ал. 2 от ЗЗЛД и на чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата за вреди (ЗОДОВ). С главния иск е съединен иск за заплащане на законната лихва върху претендираното обезщетението, считано от 15.07.2019 г. до окончателното изплащане на вземанията.

С разпореждане от 23.10.2019 г. исковата молба е оставена без движение с указания за отстраняване на конкретно формулирани нередовности.

С молба от 06.11.2019г. процесуалният представител на ищцата е отстранил нередовностите.

В депозирания от ответника писмен отговор е видно, че по отношение на описаните в исковата молба деяния, съставляващи основание за предявяване на осъдителния иск, е издаден изричен административен акт от Комисията за защита на

личните данни, а именно: Решение № ППН-02-399- от 22.08.2019 г.. При извършена служебна справка се установи, че този административен акт не е влязъл в сила. По оспорването му има образувано адм.д. № 10477/2019г. по описа на Административен съд София-град. Делото е насрочено за открито съдебно заседание на 10.12.2019 г. Пак в депозирания по делото писмен отговор на ответника е посочено, че е издадено наказателно постановление № 004/28.08.2019 г. Прави се възражение за недопустимост на иска докато не се разреши въпроса относно издаденото срещу НАП НП № 004/28.08.2019 г., искът не може да се разглежда.

Въз основа на приложените към исковата молба и писмения отговор на ответника писмени доказателства и като съобрази приложимите правни норми настоящият съдебен състав намира исковата молба за процесуално недопустими по следните съображения:

Предмет на настоящото съдебно производство е искова молба, в която се твърди причиняване на неимуществени вреди от незаконосъобразни действия на НАП при неправилно съхранение и обработване на личните данни на ищеца. В случая действията на НАП спрямо ищеца не са по конкретно административно правоотношение – съответно не са при или по повод на изпълнителна дейност на агенцията спрямо ищеца, а са в рамките на общото задължение на НАП като администратор на лични данни да обработва всички лични данни, които съхранява, в съответствие с нормативните изисквания за защитата им.

Следователно, искът не може да бъде квалифициран като такъв с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, доколкото визираната разпоредба предвижда, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. В настоящия случай отговорността на НАП е ангажирана не в качеството ѝ на публичноправен субект, орган на изпълнителната власт, а като администратор на лични данни, т.е. не е налице административен орган, който да отговаря по реда на ЗОДОВ. Дори да се приеме, че осъществяваната от администратора на лични данни дейност по обработване на лични данни представлява по съществото си административна дейност /арг. от разпоредбата на чл. 39, ал.1 ЗЗЛД/, то отговорността на ответника не може да бъде реализирана по този ред предвид разпоредбата на чл.8, ал.3 ЗОДОВ, предвиждаща, че когато закон или указ е предвидил специален начин на обезщетение, този закон не се прилага. В настоящия случай специалният приложим закон ЗЗЛД, в чл. 39, ал. 2 е предвидил именно такъв ред за обезщетяване, който предвид посоченото правило на чл. 8, ал. 3 от ЗОДОВ изключва възможността за разглеждане на предявения иск по реда на ЗОДОВ.

Като правно основание за предявяване на настоящия иск е посочена нормата на чл. 39 от ЗЗЛД. Дори и квалифициран като иск по чл. 39 от ЗЗЛД, искът отново е недопустим. Съгласно разпоредбата на чл. 39, ал. 2 от ЗЗЛД в производството по ал.1 субектът на данни може да иска обезщетение за претърпените от него вреди вследствие на неправомерно обработване на лични данни от страна на администратора или на обработващия лични данни. В случая, видно от обстоятелствената част и петитума на исковата молба, се претендира единствено обезщетение за причинени неимуществени вреди, а не се обжалва като незаконосъобразно действието на ответника, изразяващо се в предоставяне на неправомерен достъп и разпространение на личните данни. Навсякъде в исковата

молба се цитират медийни публикации, но не се иска установяване на релевантните факти от значение за преценката на съда дали е нарушаване на индивидуалните права на ищеца. Не се иска изрично отмяна на действието или бездействието на администратора по предоставяне на личните данни на ищеца. Производството по чл. 39, ал. 2 от ЗЗЛД е специално, като искането за обезщетение е допустимо само ако е предявено с жалба срещу действия или актове на администратора на лични данни. Абсолютна процесуална предпоставка за допустимост на иска, обаче, е наличието на обжалване на административен акт или действия на администратора по чл.39, ал.1 от ЗЗЛД, с каквато жалба обаче, съдът не е сезиран – в този см. Определение № 16266 от 27.12.2018 г. по адм. д. № 14933/2018 г., V отд. на ВАС, Определение № 1581 от 02.02.2011 г. по адм. д. № 1000/2011 г., II отд. на ВАС.

Не на последно място, дори да се приеме, че е налице и сезиране с искане за установяване на незаконосъобразно действие/бездействие на администратора на лични данни, то този иск също би бил недопустим. За допустимостта на сезирането на съда по чл.39, ал.1 от ЗЗЛД законодателят е поставил като условие да не е налице висящо производство пред Комисията за защита на личните данни за същото нарушение или нейно решение относно същото нарушение е обжалвано и няма влязло в сила решение на съда – чл. 39, ал. 4 от ЗЗЛД. От представената от КЗЛД информация се установи, че за процесното нарушение – основание за търсената от ответника отговорност, пред нея е образувано производство, по което са издадени наказателно постановление и решение, с което е дадено разпореждане на основание чл.58, § 2, б.“г“ във вр. с чл.57, § 1, б.“а“ и чл.83, § 2, б.“а“, „в“, „г“, „е“ и „ж“ от Регламент (ЕС) 2016/679 за предприемане на подходящи технически и организационни мерки, като и двата акта са обжалвани, съответно не са влезли в сила. Посоченото е пречка за сезиране на съда по чл.39, ал. 1 от ЗЗЛД, а оттам обуславя и недопустимост на иска по ал. 2 на чл. 39 от ЗЗЛД.

Обстоятелството, че производството е било насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание, на което не е даден ход, не може да мотивира настоящия състав да разгледа исковата молба. Това е така, тъй като за допустимостта и редовността на исковата молба, съдът следи служебно и във всеки един момент от производството.

Предвид изложеното, а именно: неприложимост на ЗОДОВ, липсата на сезиране на съда по реда на чл. 39, ал. 1 от ЗЗЛД, както и предвид забраната по чл.39, ал.4, предл. първо от ЗЗЛД, предявеният иск е недопустим, подадената искова молба следва да се остави без разглеждане, а производството по делото прекратено.

Предвид изложеното и на основание чл. 135, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 56-ти състав,

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ исковата молба от З. А. В. срещу Национална агенция по приходите, с която се претендира заплащане на сумата от 1 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, вследствие на незаконосъобразно бездействие от страна на ответника, за периода от 15.07.2019 г. до настоящия момент, изразяващо се в неизпълнение в достатъчна степен на задължение по чл. 59, ал.1 ЗЗЛД и по чл. 24 и чл. 32 от Общия регламент относно защитата на лични данни ЕС 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 г. /GDPR/, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 15.07.2019 г.,

алтернативно от датата на подаване на исковата молба, до окончателното изплащане на сумата.

ПРЕКРАТЯВА производството по адм. д. № 11260/2019 г. по описа на Административен съд София-град.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване, с частна жалба пред Върховния административен съд, в 7-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: